

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

3 февруари 1982 година*

„Свободно предоставяне на услуги”

По съединени дела 62 и 63/81

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 1777 от Договора за ЕИО от страна на Cour de cassation du grand-duché de Luxembourg (Люксембург) в производството, висящо пред този съд между

Seco, акционерно дружество, учредено по френското право,

и

Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité,

Desquenne & Giral, акционерно дружество, учредено по френското право

и

Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité,

относно тълкуването на разпоредбите на Договора за ЕИО относно свободното предоставяне на услуги, и по-специално на член 60 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait и г-н O. Due, председатели на състав, г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Smart, г-н A. O'Keefe, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н A. Chloros и г-н F. Grévisse, съдии,

генерален адвокат: г-н P. VerLoren van Themaat,

секретар: г-н J. A. Rompre, заместник-секретар,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 26 февруари 1981 г., постъпило в Съда на 19 март 1981 г., Cour de cassation du grand-duché de Luxembourg (Касационен съд на Велико херцогство Люксембург) е поставил по силата на член 177 от Договора за ЕИО два преюдициални въпроса относно тълкуването на разпоредбите на Договора относно

---

* Език на производството: френски.

свободното предоставяне на услуги по отношение на люксембургското законодателство, което урежда осигурителните вноски за старост и нетрудоспособност.

2. Тези въпроси са били повдигнати в хода на спора между две предприятия, установени във Франция и специализирани в строителството и поддръжката на инфраструктурата на железопътните мрежи, акционерните дружества Seco и Desquenue & Giral и Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité (Осигурителен институт за старост и нетрудоспособност, наричан по-нататък „люксембургския институт“), люксембургски институт за социална сигурност. Съответно през 1974 г. и 1979 г., тези предприятия са извършвали разнообразна дейност във Великото херцогство Люксембург. За тази цел през въпросния период те временно наемат работници, които не са нито граждани на държава-членка, нито са от страна, свързана с Люксембург, по силата на международна конвенция за социална сигурност, по време на цялата продължителност на дейност, осъществена в Люксембург, тези работници принудително са присъединени към френската схема за социална сигурност.

3. По силата на разпоредбите на люксембургския Code des assurances sociales (Кодекс за социална сигурност) работниците, наети на територията на Люксембург, по принцип задължително се осигуряват по осигурителната схема за старост и нетрудоспособност. Половината от вноските се плащат от работодателя, а другата от работниците. По силата на член 174, алинея 2 от този кодекс обаче люксембургското правителство може да освободи от задължение за осигуряване чужденци, които само временно пребивават във Великото херцогство. В този случай, по силата на член 174, алинея 3 от същия кодекс, работодателят във всички случаи е задължен за дела от вноските, за който лично отговаря, въпреки че тези вноски не дават право на въпросните работници на обезщетения за социална сигурност.

4. От преписката по делото става ясно, че причината за издаване на посочените по-горе разпоредби е , от една страна, че би било несправедливо да се събират вноски от работници, които пребивават само временно в Люксембург, докато от друга страна, желанието на работодателите да използват чуждестранни работници, за да облекчат задължението за плащане на техния дял от вноските за социална сигурност, трябва да се преодолее. Практически обаче от работодателите вече не се изисква да плащат дела си от вноските по отношение на работници, временно пребиваващи на територията на Люксембург, ако са граждани на държава-членка или лица, третираны като такива.

5. В настоящия случай, предприятията Seco и Desquenue & Giral са освободени от плащане на дела на работодателя от осигурителните вноски съгласно член 174, алинея 2 от Code des assurances sociales, но люксембургският институт ги държи отговорни за дела на работодателя от тези вноски съгласно член 174, алинея 3 от този кодекс. Двете предприятия са предявили иск срещу това решение, като твърдят че съответното люксембургско законодателство е неприложимо спрямо

тях, защото е дискриминационно и би попречило на свободното предоставяне на услуги в рамките на Общността.

6. Като счита, че решението му зависи от въпроса дали съответното национално законодателство е съвместимо с правилата на правото на Общността в областта на свободното предоставяне на услуги, Cour de cassation du grand-duché de Luxembourg е поставил следните въпроси:

1) „Трябва ли разпоредбите на член 60 от Римския договор да се тълкуват в смисъл, че съгласно националния си закон държава-членка на Европейските общности може да изисква чуждестранно юридическо или физическо лице, което е гражданин на страна членка на Общностите, временно работещо в първата държава и наемащо в тази държава работници, граждани на държави, които нямат никаква връзка с Общността, да плащат дела на работодателя от вноските за осигуряване за старост и нетрудоспособност, точно както изисква от собствените си граждани, или това изискване е в противоречие с упоменатите по-горе разпоредби на Общността, или с други разпоредби, тъй като представляват дискриминационна практика, която би могла да препятства свободното предоставяне на услуги, след като работодателят от Общността, който предоставя услугата, е задължен, *inter alia*, да плаща дела от вноските на работодателя по отношение на чуждестранните си работници първо в страната си по произход и установяване и после отново в държавата, в която временно предоставя услуги посредством чуждестранни работници?”

2) „Ако отговорът на първия въпрос е, че описаната по-горе практика представлява забранена дискриминационна практика, изходът задължително ли ще е същия, или може да е различен, ако доставчика на услуги всъщност компенсира неудобствата от задължението си да плаща два пъти с други икономически фактори като изплащане на заплати на чуждестранните работници, по-ниски от минималните, установени в държавата, в която се предоставят услугите, или от заплатите, уредени от действащите колективни трудови договори в тази държава?”

7. Тези въпроси целят по същество да се установи дали правото на Общността забранява държава-членка да задължава работодател, който е установен в друга държава-членка и временно осъществяващ дейност в първата държава-членка, като наема работници, граждани на трети страни, да плаща дела на работодателя от вноските за социална сигурност по отношение на тези работници, когато този работодател вече е задължен с подобни вноски по отношение на същите работници и за същите периоди на дейност по силата на законодателството на неговата държава по установяване, и че вноските, платени в държавата, където се осъществява това предоставяне на услуги не дава право на никакво обезщетение за социална сигурност на тези работници. По-специално се пита дали подобно изискване би могло да бъде оправдано, доколкото компенсира икономическата изгода, която работодателят би могъл да извлече, като не изпълнява разпоредбите относно минималните работни заплати в държавата, в която се осъществява дейността.

8 Съгласно член 59 и член 60, алинея 3 от Договора лице, което предоставя услуги, може временно да осъществява дейността си в държавата, в която се предоставя услугата, при същите условия, наложени от държавата и на собствените ѝ граждани. Както съдът постоянно подчертава, последно в Решението си от 17 декември 1981 г. (по дело Webb, 279/80, все още непубликувано), тези разпоредби водят до отмяната на всякакво дискриминиране на лице, предоставящо услуги, въз основа на националната му принадлежност или на факта, че то е установено в държава-членка, различна от тази, в която предоставя услуги. Така се забранява не само явната дискриминация въз основа на националната принадлежност на лице, предоставящо услуги, а също и всички форми на прикрита дискриминация, които въпреки че се основават на привидно неутрални критерии, на практика водят до същия резултат.

9. Такъв е случаят с национално законодателство от въпросния вид, когато задължението за плащане на дела на работодателя от вноските за социална сигурност, наложено на лица, предоставящи услуги, установени в рамките на националната територия, се простира върху работодатели, установени в друга държава-членка, които вече са задължени с подобни вноски по отношение на същите работници и за същите периоди на дейност по силата на законодателството на тази държава. Всъщност при тези условия, законодателството на държавата, в която се предоставя услугата, в икономическо отношение е по-обременително за работодатели, установени в друга държава-членка, които всъщност понасят по-тежки задължения от тези, установени на националната територия.

10. Освен това законодателство, което изисква работодателите да плащат по отношение на работниците си вноски за социална сигурност, които не са свързани с никакво обезщетение за социална сигурност за тези работници, които освен това не се осигуряват в държавата-членка, в която се предоставя услугата, и за целия период на работа, остават задължително прикрепени към схемата за социална сигурност на държавата-членка, в която работодателят е установен, не може разумно да се счита за обосновано от общия интерес за социална защита на работниците.

11. В тази връзка люксембургският институт приема, че след като държавите-членки могат напълно да откажат да дадат позволение на работници, които са граждани на трета страна, да влизат на тяхна територия или работят срещу възнаграждение там, те могат, *a fortiori*, да наложат към всяко разрешително за работа, което решат да издадат, условия или ограничения като задължителното плащане на дела на работодателя от вноски за социална сигурност.

12. Този аргумент не може да бъде приет. Правомощията на държава-членка да контролира наемането на работа на граждани от трети страни не могат да се използват, за да се налага дискриминационна тежест на предприятие от друга държава-членка, която се ползва от свободата на предоставяне на услуги по силата на членове 59 и 60 от Договора.

13. Люксембургският институт приема още, че прилагането на национално законодателство като въпросното в случая спрямо лица, предоставящи услуги и установени в друга държава-членка, във всеки случай е обосновано, доколкото всъщност компенсира икономическите изгоди, които такива лица биха могли да извлекат, като не спазват законите, и по-специално разпоредбите относно минималните работни заплати на държавата, в която предоставят услугите си. В тази връзка се касае до конкретните трудности, които би срещнала държавата, на чиято територия се предоставят услугите, при налагане изпълнението на такива правила от работодатели, установени извън националната Ж територия.

14. Добре известно е, че правото на Общността дава не възпрепятства държавите-членки да прилагат законодателството си или колективните трудови договори, сключени от социалните партньори относно минималните работни заплати, за всяко наето лице, дори временно, на територията си, независимо от страната по установяване на работодателя, точно както правото на Общността не забранява и държавите-членки да налагат спазването на тези правила с подходящи средства. Не е възможно обаче да се отчете като подходящо средство всяко правило или практика, което налага общо изискване за плащане на вноски за социална сигурност или други подобни задължения, които засягат свободното предоставяне на услуги, на всички лица, предоставящи услуги, които са установени в други държави-членки и наемат работници, граждани на трети страни, независимо от това дали тези лица изпълняват разпоредбите за минималните работни заплати в държавата-членка, в която се предоставя услугата, защото подобна обща мярка по своя характер няма вероятност да накара работодателите да изпълнят тези правила или да бъде от каквато и да била полза за въпросните работници.

15. Следователно на въпросите, поставени от Cour de cassation du grand-duché de Luxembourg трябва да се отговори, че правото на Общността забранява на държавите-членки да изискват от работодател, установен в друга държава-членка и временно осъществяващ дейност в първата държава-членка, който наема работници, граждани на трети страни, да плаща дела на работодателя от вноските за социална сигурност за тези работници, когато същият този работодател вече е задължен с подобни вноски по отношение на същите работници и за същите периоди на дейност по силата на законодателството на държавата му по установяване, и че вноските, платени в държавата, в която се осъществява това предоставяне на услуги, не дават право на никакво обезщетение за социална сигурност за тези работници. Такова изискване не може да бъде оправдано, дори ако е предназначено да компенсира икономическата изгода, която работодателят би могъл да извлече, като не изпълнява разпоредбите относно минималните работни заплати в държавата, в която се осъществява предоставянето на услуги.

По съдебните разноси

16. Разходите, направени от Комисията, което е представила становище пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен

установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Cour de cassation du grand-duché de Luxembourg с Определение от 26 февруари 1981 г., реши:

Правото на Общността забранява на държавите-членки да изискват от работодател, установен в друга държава-членка и временно осъществяващ дейност в първата държава-членка, който наема работници, граждани на трети страни, да плаща дела на работодателя от вноските за социална сигурност за тези работници, когато същият този работодател вече е задължен с подобни вноски по отношение на същите работници и за същите периоди на дейност по силата на законодателството на държавата му по установяване, и че вноските, платени в държавата, в която се осъществява това предоставяне на услуги, не дават право на никакво обезщетение за социална сигурност за тези работници. Такова изискване не може да бъде оправдано, дори ако е предназначено да компенсира икономическата изгода, която работодателят би могъл да извлече, като не изпълнява разпоредбите относно минималните работни заплати в държавата, в която се осъществява предоставянето на услуги.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 февруари 1982 година.

Подписи